

CAPITOLUL I

Jocul de-a pelerinii

— CRĂCIUNUL NU VA FI CRĂCIUN fără cadouri, mormăi Jo, stând întinsă pe covor.

— E îngrozitor să fii sărac! oftă Meg, uitându-se în jos la rochia ei verde.

— Nu cred că e drept ca unele fete să aibă multe lucruri frumoase, iar altele să nu aibă nimic, adăugă micuța Amy, cu un zâmbet dureros.

— Îi avem pe tata și pe mama și ne avem unele pe altele, zise Beth, cu mulțumire, din colțul ei.

Cele patru fețișoare tinere luminate de foc se înseninară la auzul acestor cuvinte vesele, dar se întunecară din nou când Jo spuse cu tristețe:

— Dar tata nu este cu noi și nu vom fi împreună mult timp de-acum încolo.

Nu spusese „probabil că niciodată“, dar fiecare adăugă acest lucru în sinea ei, gândindu-se la tatăl lor care era departe, în război.

Niciuna dintre ele nu vorbi un timp; apoi Meg spuse pe alt ton:

— Știți că motivul pentru care mama a propus să nu ne facem cadouri de Crăciunul acesta a fost că va fi iarnă grea pentru toată lumea. Ea crede că nu ar trebui să cheltuim

bani pentru a ne face plăcerile când bărbații suferă atât de mult în armată. Nu putem realiza cine știe ce, însă putem face mici sacrificii, și ar trebui să le facem bucuroase. Totuși, mă tem că eu nu voi fi în stare! adăugă Meg și clătină din cap, gândindu-se cu regret la toate lucrurile drăguțe pe care și le dorea.

— Dar nu cred că puținii bani pe care i-am cheltui i-ar putea ajuta pe ei cu ceva. Avem fiecare câte un dolar și nu am putea sprijini armata doar cu atât. Sunt de acord să nu mă aștept la nimic de la voi sau de la mama, dar vreau să-mi cumpăr cartea *Undine și Sintram*, mi-o doresc de atâta vreme, zise Jo, care era un adevărat șoarece de bibliotecă.

— Eu m-am gândit să-mi cheltuiesc banii pe ceva muzică nouă, zise Beth cu un oftat slab, pe care nu-l auzi nimeni în afară de vătrai și de ceainic.

— Eu o să-mi cumpăr o cutie de creioane colorate, am mare nevoie de ele, adăugă Amy hotărâtă.

— Mama nu a spus nimic despre banii noștri și sigur nu-și dorește să renunțăm la toate. Haideți să ne cumpărăm fiecare ce vrem și să ne distrăm puțin. Sunt sigură că am muncit din greu ca să ne merităm banii, strigă Jo, cercetându-și tocurile pantofilor, așa cum fac bărbații.

— Eu chiar că am făcut-o, chinându-mă să le predau aproape toată ziua acelor copii neastâmpărați, când puteam să vin acasă și să mă relaxez, începu Meg să se plângă din nou.

— Tu nu suferi nici pe jumătate cât mine, zise Jo. Ție ți-ar plăcea să stai închisă ore în șir cu o doamnă bătrână, nervoasă și capricioasă, care te cicălește mereu, nu e nicio dată mulțumită și îți face atâtea griji până când îți vine să zbori pe fereastră sau să urli?

— Nu-i frumos să te plângi, dar cred că să speli vasele și să faci curățenie este munca cea mai grea din lume. Mă obosește foarte mult, și mâinile îmi înțepenesc atât de tare, că nu mai pot exersa deloc, spuse Beth și își privi palmele aspre cu un suspin pe care, de această dată, îl auzi toată lumea.

— Cred că niciuna dintre voi nu suferă atât de mult ca mine! exclamă Amy. Voi nu trebuie să mergeți la școală cu niște fete impertinente, care te jignesc dacă nu îți știi lecțiile, râd de hainele tale, te insultă când ai un nas urât și îți etichetează tatăl în fel și chip dacă nu este bogat.

— Vrei să spui că îl „numesc“ în fel și chip, nu îl „etichetează“, ca și cum tata ar fi un borcan cu murături, o corectă râzând Jo.

— Știu eu ce-am vrut să spun și nu e cazul să devii satirică. E bine să folosești cât mai multe cuvinte și să-ți îmbunătățești volcubularul, replică demnă Amy.

— Nu vă mai certați, copiii! Nu vă doriți să fi avut acum banii pe care i-a pierdut tata când eram mici, Jo? Vai de mine, cât de mulțumite și fericite am fi dacă nu am avea nicio grijă! zise Meg, care își amintea de vremurile mai bune.

— Zilele trecute spuneai că tu crezi că suntem mai fericite decât copiii familiei King, pentru că ei se ceartă și se împung tot timpul, chiar dacă au mulți bani.

— Chiar așa am spus, Beth. Păi, cred că suntem, căci, deși obligate să muncim, ne distrăm bine între noi și suntem o adunătură foarte veselă, după cum ar zice Jo.

— Jo folosește prea multe expresii din argou, observă Amy, aruncând o privire dezaprobatoare siluetei întinse pe covor.

Jo se ridică imediat, își puse mâinile în buzunare și începu să fluiera.

— Nu, Jo! E un gest atât de băiețos!

— De-asta o și fac!

— Detest fetele nepoliticoase și prost-crescute!

— Iar mie nu-mi plac sclifositele!

— „Păsărelele în cuibușorul lor se împacă“, începu Beth, împăciuitoarea, să cânte, cu o figură atât de amuzantă, încât ambele voci ascuțite se transformată într-un hohot de râs, iar cearta luă sfârșit pentru moment.

— Zău așa, fetelor, amândouă sunteți de vină, zise Meg, începând să le țină o predică în stilul ei de soră mai mare. Sunteți destul de mari încât să lăsați apucăturile băiețești și să vă purtați mai bine, Josephine. Nu conta prea mult când erai fetiță, dar acum ești atât de înaltă și-ți prinzi părul, așa că ar trebui să-ți amintești că ești o tânără doamnă.

— Nu sunt! Și dacă părul prins mă face să par așa, atunci am să-l port în cozi până la douăzeci de ani, țipă Jo, scoțându-și fileul și scuturându-și coama castanie. Urăsc să mă gândesc că trebuie să fiu mare și să fiu domnișoara March și să port rochii lungi și să fiu dichisită ca un vas de porțelan. E și așa destul de rău să fii fată, când mie îmi plac jocurile, ocupațiile și purtările băieților. Nu pot să nu fiu dezamăgită că nu sunt băiat; și acum e mai rău ca oricând, pentru că aș vrea tare mult să merg și să lupt alături de tata, iar eu nu pot decât să stau acasă și să tricotez, ca o biată femeie bătrână!

Drept dovadă, Jo scutură șoseta albastră cazonă până când andrelele zăngăniră ca niște castaniete, iar ghemul de lână se rostogoli prin cameră.

— Biata Jo! E păcat, dar nu avem ce face, așa că trebuie să te mulțumești cu faptul că ți-ai făcut numele băiețesc și că te porți ca un frate cu noi, celelalte fete, zise Beth, mângâind capul cu păr rebel cu o mână pe care nici spălătul vaselor și nici ștersul tot prafului din lume nu ar fi putut-o face aspră la atingere.

— Cât despre tine, Amy, continuă Meg, tu ești prea bă-
toasă și sclifosită. Acum ești simpatică, dar, dacă nu ai grijă,
o să ajungi o adevărată mironosiță. Îmi plac manierele tale
îngrijite și felul rafinat de a vorbi atunci când nu încerci să
fii elegantă. Dar uneori cuvintele tale absurde sunt la fel de
rele ca argoul lui Jo.

— Dacă Jo e un băiețuș și Amy e o mironosiță, atunci eu
ce sunt, mă rog? întrebă Beth, gata să-și primească porția
ei de morală.

— Tu ești o scumpă și nimic altceva, îi răspunse căl-
duros Meg și nimeni nu o contrazise, căci „Șoricelul“ era
mascota familiei.

Deoarece tinerilor cititori le place să știe „cum arată
omenii“, ne vom opri un moment pentru a le oferi un por-
tret al celor patru surori care stăteau tricotând în lumina
amurgului, în timp ce zăpada de decembrie se așternea în
tăcere, iar focul trosnea vesel în vatră. Încăperea era con-
fortabilă, deși covorul era uzat, iar mobila, foarte simplă;
pe pereți atârnav vreo două tablouri frumoase, etajerele
erau pline cu cărți, la ferestre înfloreau crizanteme și tran-
dafiri și totul era învăluit într-o atmosferă caldă, de cămin.

Margaret, cea mai mare dintre cele patru surori, avea
șaisprezece ani și era foarte drăguță, fiind rotunjoară, cu
ochii mari, părul castaniu, bogat și mătăsos, o gură dulce
și mâini albe, cu care se mândrea. Jo, de cincisprezece

ani, era foarte înaltă, zveltă și avea părul castaniu, amintind cumva de un mânz, căci niciodată nu prea știa cum să-și poarte membrele lungi, care mereu păreau a-i sta în cale. Avea o gură hotărâtă, un nas amuzant și ochi albaştrui, iscoditori, ca și cum ar fi ținut totul sub observație, fiind, pe rând, neînduplecați, veseli sau gânditori. Părul ei lung și bogat era marea ei frumusețe, dar de cele mai multe ori îl purta prins într-un fileu, ca să n-o deranjeze. Jo avea umerii rotunzi, mâini și picioare mari, hainele fluturau pe ea, iar înfățișarea îi era stângace ca a unei fete care se transformă rapid în femeie și căreia nu îi face plăcere acest lucru. Elizabeth, sau Beth, cum o striga toată lumea, era o fată rumenă de treisprezece ani, cu părul moale și ochii strălucitori, cu o atitudine reținută și o voce timidă și cu o expresie liniștită pe chip care doar rareori îi dispărea. Tatăl ei o numea „Micuța cea liniștită“, și numele i se potrivea de minune, pentru că părea a locui într-o lume fericită a ei, din care ieșea doar pentru a-i întâlni pe puținii oameni pe care îi iubea și în care avea încredere. Amy, deși cea mai mică, era o persoană foarte importantă — cel puțin după părerea ei. Era o fată cu pielea albă, ochii albaștri și părul blond, ce i se cârlionța pe umeri, zveltă și palidă și care se purta mereu ca o doamnă, foarte atentă la manierele și la felul său de a se exprima. Cât despre caracterele celor patru surori, vă vom lăsa să le descoperiți.

Ceasul bătu ora șase și, după ce mătură prin fața căminului, Beth puse lângă acesta o pereche de papuci de casă, să se încălzească. Într-un fel, vederea încălțărilor vechi avu un efect pozitiv asupra fetelor, căci urma să vină mama și toată lumea se însenină pentru a o primi: Meg

se opri din citit și aprinse lampa, Amy eliberă balansoarul fără să i se fi cerut acest lucru, iar Jo uită cât de obosită era și se ridică de la locul ei pentru a ține papucii mai aproape de flacăra.

— Sunt cam uzați. Mămicii i-ar trebui o pereche nouă.

— M-am gândit să-i cumpăr eu din banii mei, zise Beth.

— Nu, eu o să-i cumpăr! strigă Amy.

— Eu sunt cea mai mare... începu Meg.

Dar Jo o întrerupse, foarte hotărâtă:

— Eu sunt bărbatul în casă, acum, că tata este plecat, așa că eu îi voi cumpăra papucii, pentru că el mi-a spus să am mare grijă de mama cât timp va lipsi.

— Îți spun eu cum facem, zise Beth. Haideți să-i cumpărăm fiecare câte ceva de Crăciun și să nu mai cumpărăm nimic pentru noi.

— Așa te vreau, drăguță! Ce să-i cumpărăm? întrebă Jo.

Toate se gândiră cu seriozitate câteva momente, apoi Meg anunță, ca și cum ideea i-ar fi fost sugerată de vederea propriilor ei mâini frumoase:

— Eu îi voi lua o pereche de mănuși.

— Papucii de armată, cei mai buni din lume, sări Jo.

— Niște batiste, toate brodate, zise Beth.

— Eu îi voi cumpăra o sticlură cu apă de colonie; îi place și, cum nu costă mult, îmi vor rămâne și mie bani pentru creioane, adăugă Amy.

— Cum îi vom da toate aceste lucruri? rosti Meg.

— O să le punem pe masă și apoi o s-o aducem în cameră și-o să vedem cum deschide pachetele. Nu mai țineți minte cum făceam când era ziua noastră? răspunse Jo.

— Îmi era atât de teamă când îmi venea rândul să stau pe scaunul cel mare, cu coronița pe cap, și să vă văd pe

toate cum vă apropiați de mine cu darurile și mă sărutați. Îmi plăceau cadourile și sărutările, dar era îngrozitor să stați acolo și să vă uitați la mine când desfăceam pachetele, zise Beth, care își prăjea și fața, și pâinea pentru ceai în același timp.

— Mai bine s-o lăsăm pe mama să-și închipuie că ne cumpărăm lucruri pentru noi și apoi să-i facem o surpriză. Mâine după-amiază trebuie să mergem la cumpărături, Meg, avem atâtea de făcut pentru piesa din seara de Crăciun, zise Jo, pășind încoace și încolo cu mâinile la spate și cu nasul în vânt.

— Asta e ultima oară când vreau să mai joc într-o piesă, sunt deja prea mare pentru astfel de lucruri, observă Meg, căreia totuși, ca oricărui copil, îi plăcea să se costumeze în fel și chip.

— Lasă că știu eu că nu te vei opri atât timp cât te poți fâțâi de colo-colo în rochie albă, lungă, cu părul lăsat pe umeri și purtând bijuterii din hârtie aurie. Tu ești cea mai bună actriță pe care o avem și, dacă vei renunța la scenă, totul va lua sfârșit, zise Jo. Ar trebui să repetăm în seara asta. Vino încoace, Amy, și joacă scena leșinului, pentru că ești tare bătoasă în ea.

— N-am ce-i face, n-am văzut niciodată pe nimeni leșinând și nici nu vreau să mă umplu de vânătași, așa cum faci tu când cazi lată la pământ. Să știi că, dacă voi putea aluneca ușor, așa voi face, dacă nu, o să cad grațios pe un scaun, nu-mi pasă dacă Hugo mă va amenința cu pistolul, replică Amy, care nu prea avea talente dramatice, dar fusese aleasă pentru că putea fi cărată pe brațe, fără prea mari eforturi, de către personajul negativ al piesei.

— Fă așa: împreunează-ți mâinile și împletește-te prin cameră, strigând: „Roderigo! Salvează-mă! Salvează-mă!“, zise Jo, cu un țipăt melodramatic cu adevărat înfricoșător.

Amy o urmă, dar își ținea mâinile foarte țepene întinse înaintea și mergea ca și când ar fi fost acționată de un mecanism, iar strigătul îi era mai degrabă unul de durere decât unul de spaimă și disperare. Jo scoase un țipăt de exasperare, iar Meg râse cu poftă, în timp ce Beth arse pâinea, urmărind toată distracția cu mare interes.

— Degeaba! Fă și tu ce poți atunci când îți vine rândul, și dacă publicul va râde, să nu dai vina pe mine. Haide, Meg!

Apoi lucrurile merseră bine, căci Don Pedro înfruntă lumea într-un discurs de două pagini, rostit fără greșală. Hagar, vrăjitoarea, cântă o incantație îngrozitoare deasupra ceaunului ei colcăind cu broaște râioase, cu un efect foarte ciudat. Roderigo își scutură curajos lanțurile, iar Hugo muri într-o agonie de remușcări și arsenic, cu un „Ha! Ha!“ sălbatic.

— Cam atât am reușit să facem până acum, zise Meg, în timp ce tâlharul mort se ridică și își frecă grijuliu coatele.

— Nu știi cum poți să scrii și să și interpretezi asemenea lucruri minunate, Jo. Ești un adevărat Shakespeare! exclamă Beth.

— Nu chiar, replică Jo cu modestie. Și eu cred că *Blestemul vrăjitoarei*. O operă tragică este o piesă drăguță, dar mi-ar plăcea să încerc *Macbeth*, dacă am avea o ușă secretă pentru Banquo. Mereu mi-am dorit să joc în scena asasinatului. Este oare acesta un pumnal? mormăi Jo, rotindu-și ochii și făcând gesturi desperare, așa cum văzuse ea la un actor celebru.

— Nu, e furculița de prăjit pâine, cu papucul mamei agățat pe ea în loc de pâine. Beth a intrat în pielea personajului! strigă Meg, și repetiția se termină într-un hohot general de râs.

— Mă bucur să vă găsesc așa de vesele, fetele mele! răsună o voce voioasă la ușă, iar actorii și publicul se întoarseră cu fața pentru a întâmpina o doamnă înaltă, cu o expresie de „pot să vă ajut cu ceva?“ pe chip care era de-a dreptul încântătoare. Nu era îmbrăcată elegant, dar avea o înfățișare nobilă, iar fetele știau că sub pele-
rina gri și boneta uzată se ascunde cea mai bună mamă din lume.

— Ei, dragile mele, cum ați petrecut voi astăzi? Erau atâtea lucruri de făcut, de pregătit cutiile pentru mâine, că nu am mai ajuns acasă la timp pentru cină. M-a căutat cineva, Beth? Cum mai stai cu răceala, Meg? Jo, arăți obo-
sită de moarte. Vino și sărută-mă, draga mea.

În timp ce le punea aceste întrebări, doamna March își scoase hainele ude, își puse papucii calzi și, așezându-se în balansoar, o trase pe Amy la ea în poală, pregătindu-se să se bucure de ceasul cel mai fericit al zilei sale pline. Fetele roiau încoace și încolo, încercând, fiecare în felul său, să o facă să se simtă cât mai confortabil. Meg aranjă masa pentru ceai, Jo aduse lemne și scaune la masă, scăpând din mână, pocnind și lovind tot ceea ce atingea. Beth străbătea întruna drumul dintre cameră și bucătărie, în timp ce Amy le dădea indicații tuturor, stând cu brațele încrucișate.

După ce se adunară în jurul mesei, doamna March spuse, cu o figură foarte fericită:

— Am o surpriză foarte plăcută pentru voi, după cină.

Un zâmbet strălucitor luminează fețele fetelor ca o rază de soare. Beth bătui din palme, fără să-i pese de biscuitul pe care îl avea în mână, iar Jo își aruncă șervetul, strigând:

— O scrisoare! O scrisoare! De trei ori ura pentru tata!

— Da, o scrisoare lungă și frumoasă. E sănătos și crede că va depăși anotimpul rece mai ușor decât ne temeam noi. Ne trimite multe gânduri frumoase de Crăciun și un mesaj special pentru voi, fetelor, zise doamna March, bătându-se încet cu palma peste buzunar, de parcă înăuntru ar fi avut o comoară.

— Grăbește-te și termină de mâncat! Nu mai zăbovi asupra farfuriei și nu-ți mai sugereze degetul mic, Amy! strigă Jo, înecându-se cu ceaiul și scăpându-și pe covor felia de pâine, cu partea unsă în jos, atât era de grăbită să audă surpriza.

Beth nu mai mănca deloc, ci se strecură în colțul ei întunecos ca să se gândească la încântarea ce va urma, până când terminau celelalte mese.

— Cred că tata a făcut un lucru admirabil plecând pe front ca preot, când el era prea în vârstă pentru a fi recrutat și nu era suficient de puternic pentru a fi soldat, zise călduros Meg.

— Mi-ar plăcea să plec ca toboșar sau ca asistentă medicală, ca să fiu lângă el să-l ajut, exclamă Jo cu un suspin.

— Trebuie să fie tare neplăcut să dormi în cort și să mănânci tot felul de lucruri rele la gust și să bei din căni de tablă, suspină Amy.

— Când vine acasă, mami? întrebă Beth, cu un tremur slab în voce.

— Va mai sta multe luni, draga mea, în afară de cazul în care se îmbolnăvește. Va rămâne acolo și își va îndeplini

cu devotament munca atât timp cât va putea, iar noi nu-i vom pretinde să se întoarcă nici măcar cu un minut mai devreme. Acum haideți să vă citesc scrisoarea!

Se traseră toate lângă foc, mama stând pe fotoliul cel mare, cu Beth la picioarele ei, Meg și Amy cocoțate pe brațele fotoliului, și Jo în spatele lor, unde nimeni nu ar fi observat emoția de pe figura ei dacă scrisoarea ar fi fost una foarte sentimentală. În acele vremuri grele, doar foarte puține epistole nu erau emoționante, mai ales acelea trimise acasă de tați. În această scrisoare nu se spuneau prea multe lucruri despre greutățile îndurate, despre pericolele înfruntate sau despre lupta cu dorul de casă; era o scrisoare veselă, plină de speranță, plină de descrieri fidele ale vieții cazone, ale marșurilor și de ultimele știri de pe front. Doar la sfârșit, din inima autorului se revărsa dragostea paternă și dorul de fetițele de acasă:

Transmite-le toată dragostea mea și câte un sărut. Spune-le că mă gândesc la ele zi de zi, mă rog pentru ele în fiecare noapte și îmi găsesc alinare în dragostea lor în cele mai grele momente. Un an pare un răstimp foarte lung până când le voi revedea, dar reaminteste-le că în acest timp trebuie să muncim, ca să nu irosim nici aceste zile de încercare. Știi că își vor aminti tot ceea ce le-am învățat, că îți vor fi copii iubitori, își vor face datoria cu dăruire, își vor înfrunta temerile pline de curaj și se vor stăpâni atât de bine, încât atunci când mă voi întoarce voi fi și mai iubitor, și mai mândru ca niciodată de micuțele mele doamne.

Toate suspinau când au ajuns la acest pasaj; Jo nu se rușină de lacrima uriașă care îi atârna în vârful nasului, iar pe

Amy nu o mai interesa că își strica zuluflui îngropându-și capul în umărul mamei sale și plângând.

— Sunt o fată egoistă! Dar chiar voi încerca să fiu mai bună, ca să nu fie dezamăgit de mine.

— Toate vom încerca! strigă Meg. Eu mă gândesc prea mult la înfățișarea mea și nu-mi place să muncesc, dar mă voi îndrepta, dacă îmi voi da toată silința.

— Voi încerca să fiu așa cum îi place lui să mă numească, „o micuță doamnă“, n-o să mai fiu sălbatică și nepotolită și îmi voi face datoria aici în loc să îmi doresc să fiu în altă parte, zise Jo, gândindu-se că a-și păstra cumpătul acasă era o sarcină mult mai dificilă decât să-i înfrunte pe rebelii din Sud.

Beth nu spuse nimic, ci doar își șterse lacrimile cu cio-rapul albastru pe care îl împletea pentru soldați și începu să tricoteze cu și mai mult zel, nemaipierzând nicio clipă pentru a-și face datoria, în timp ce în sufletelul ei liniștit luă hotărârea să fie exact cum se aștepta tatăl său să o găsească atunci când anul va fi trecut și el se va fi întors acasă.

Doamna March rupse tăcerea care se așternuse, spunând cu vocea ei veselă:

— Mai țineți minte cum vă jucați de-a pelerinii¹ când erați micuțe de tot? Nimic nu mă încânta mai mult decât să vă leg în spinare sacoșele mele ca pe niște desagi, să vă dau pălării, bastoane și suluri de hârtie și să vă las să alergați

1. În original, *Pilgrim's Progress*, referire la cartea *The Pilgrim's Progress from This World to That Which Is to Come* („Progresul pelerinului din această lume în cea care va să vie“), o alegorie creștină scrisă de John Bunyan. Eroul cărții, Cristian, călătorește din orașul său natal, Cetatea Pierzaniei („această lume“), în Orașul Celest („cea care va să vie“, raiul), înfruntând pe drum multe primejdii. (N. red.)

prin casă din pivniță, care era Cetatea Pierzaniei, până sus, sus, în pod, unde țineți toate lucrurile minunate pe care le colecționați pentru Orașul vostru Celest.

— Ce bine ne distram, mai ales când ne băteam cu leii, ne luptam cu Diavolul și treceam prin valea hobgoblinilor, zise Jo.

— Mie-mi plăcea partea când ne cădeau boccelele din spate și se rostogoleau pe scări, adăugă Meg.

— Eu nu-mi mai amintesc mare lucru, în afară de faptul că-mi era frică de pivniță și de intrarea întunecoasă, în schimb îmi plăceau mereu laptele și prăjitura pe care o mâncam când ajungeam sus. Dacă n-aș fi prea mare pentru astfel de lucruri, mi-ar plăcea să ne mai jucăm o dată, rosti Amy, începând să vorbească despre renunțarea la lucrurile copilărești la matura ei vârstă de doisprezece ani.

— Niciodată nu suntem prea mari pentru așa ceva, draga mea, pentru că este un joc pe care îl jucăm mereu, într-un fel sau altul. Poverile noastre sunt aici, drumul se așterne în fața noastră, iar dorința de bunătate și de fericire ne călăuzește prin multe necazuri și greșeli către pacea care este un adevărat Oraș Celest. Și acum, micuții mei pelerini, să zicem că o luați de la capăt, dar nu în joacă, ci de-adevăratelea, și vedeți cât de departe puteți ajunge înainte ca tata să se întoarcă acasă.

— Serios, mamă? Unde ne sunt poverile? întrebă Amy, care lua toate lucrurile la propriu.

— Toate ați spus mai devreme care sunt poverile voastre, mai puțin Beth. Cred că ea nu are niciuna, zise mama ei.

— Ba da, am. Poverile mele sunt vasele murdare și șterșul prafului și teama de oameni și faptul că le invidiez pe fetele cu piane frumoase.

Povara lui Beth era atât de caraghioasă, încât toate vrură să izbucnească în râs, dar niciuna n-o făcu, pentru că ar fi rănit-o foarte mult.

— Haideți să facem acest lucru, zise gânditoare Meg. Este doar un alt nume pentru a încerca să fim mai îngăduitoare, iar această poveste ne-ar putea ajuta, căci, deși ne dorim să fim bune, e o muncă grea, o evităm și nu facem tot ce ne stă în putință.

— Eram pierdute în Ceața Disperării în această seară, dar mama a venit și ne-a scos de acolo, la fel cum făcea și Help în carte. Acum ar trebui să avem fiecare sarcinile noastre, precum Cristian. Ce-ar trebui să facem? întrebă Jo, încântată de fantezia care dădea puțin farmec plictisitoarei sale sarcini zilnice de a-și face datoria.

— Să căutați sub perne în dimineața de Crăciun și veți găsi acolo îndrumarea, răspunse doamna March.

Mai discutară despre planul lor, în timp ce bătrâna Hannah strângea masa. Apoi își scoaseră cele patru coșulețe de lucru, iar acele cu care fetele coseau cearșafuri pentru mătușa March parcă zburau. Era un lucru foarte plictisitor, dar în seara aceea nimeni nu se plângea. Adoptară planul lui Jo, de a împărți materialul în patru și de a numi acele sferturi Europa, Asia, Africa și America și astfel progresară foarte mult, mai ales că vorbeau despre țări din cele patru colțuri ale lumii, în timp ce coseau locurile în care se aflau acestea.

La ora nouă încetară lucrul și, ca de obicei, cântară înainte de a merge la culcare. Nimeni în afară de Beth nu mai cânta la vechiul pian, iar ea avea un fel deosebit de a mângâia ușor clapele îngălbenite, acompaniind în mod plăcut cântecele simple pe care le fredonau. Meg avea o

voce ca de flaut, iar ea și mama sa conduceau micul cor. Amy scotea niște sunete ca de greieraș, iar Jo se plimba printre octave după pofta inimii, intervenind mereu, exact când nu era cazul, cu un cotcodăcit sau cu un mârâit care strica orice melodie. Cântau în fiecare seară, de când învățaseră să vorbească, și devenise un obicei al casei, căci mama lor era o cântăreață înnăscută. În fiecare dimineață, primul sunet auzit era vocea ei în timp ce trebăluia prin casă și cânta ca o privighetoare, iar ultimul sunet seara era aceeași voce veselă, căci fetele nu erau prea mari pentru un cântec de leagăn.